

СПОМЕНИ ЗА ХРИСТО СМИРНЕНСКИ

от Недеаго Бранев

ПОЗНАНСТВО

През мъгливата есен на 1919 г., когато по софийските улици още сновеха съгласенски разноцветни войници, когато се водеше героичната железничарска стачка, Тома Измирлиев, брат на Христо Смирненски, ни отведе с група приятели в сърцето на пролетарския Юбунар, на улица Овче поле, между Пиротска и Цар Симеон, в партера на една двуетажна къща. Там ние намерихме топлия прием на семейството на бай Мицо Сладкарин. За пръв път видях известният вече на читателската публика хуморист и фейлетонист Нагел Смугли. Той беше нисичък, набит, мургав младеж с ярко изразена жизнерадост в движения и лице. Славата на пролетарски поет не беше още обкичила челото му. Много есенни и зимни вечери сме прекарвали в този дом в мечти и работа за един нов свят, който се изгражда днес.

ХРИСТО ВЪВ ВОЕННОТО УЧИЛИЩЕ

Нашият другар и приятел Тони Дакашев един ден ми разказа:

"През 1917 г. бях кнкер във военното училище. С Христо Смирненски бяхме в една рота. Още тогава той сътрудничеса в много хумористични списания. В стихове, които се преписваха на ръка или се разнасяха от уста на уста, Христо осмиваше офицери, подофицери и кнкери. За някаква простъпка Христо беше наказан няколко дни "гауптвахт". Между кнкерите настъпи истинско брожение. За неговото освобождаване, по телефона и лично, се обаждаха много хора: писатели, журналисти и артисти.

-Какъв е този Христо Измирлиев, че се застъпват толкова души за него? - пита началникът.

-Поет, журналист, хуморист.

-Да дойде да го видя!

Идва малкият кнкер и се изправя пред началството.

-На бой си малък, а името ти ^{много} известно. Няма София се застъпи за

